

EL CUCUT

Cucut:	ocell de l'ordre dels cuculiformes.
Nom científic:	<i>Cuculus canorus.</i>
Característiques:	Llargada: 35 cm. Color de les plomes: gris blavós. Ales: punxegudes i llargues. Potes: grogues.
Distribució geogràfica:	Europa i Àsia a l'estiu, Àfrica a l'hivern.
Alimentació:	erugues, insectes, aranyes, cucs i llavors.

El cucut és l'ocell que anuncia la primavera. Arriba al nostre país a primers d'abril, sense que es pugui dir que tingui hora fixa.

La primera cosa que fa el cucut quan arriba és instal·lar-se en llocs allunyats, de molta densitat de bosc, llocs frescos. El percentatge de cucuts que arriba cada any és molt reduït, escàs.

Les persones aficionades a caminar pels boscos i a pujar i baixar les muntanyes del país saben que mai no es poden sentir més de dos cucuts a la vegada: la femella canta a la vall i el mascle, a la muntanya. I no hi ha més cucuts. Vull dir que no hi ha més cucuts que pugueu sentir al mateix temps. I és que normalment només n'hi sol haver una parella.

La sortida del sol és un dels moments més esplèndids del dia. I és llavors precisament que apareix el cucut en el seu medi ombrívol i espès de bosc. I canta:

—No puc, no puc, no puc...

Hi ha **un fenomen** de la vida del cucut que fa posar la pell de gallina. Aquest fenomen va lligat a un dels ocelllets més minúsculs i més innocents del país: la busqueta.

I bé: el cucut femella es dirigeix al niu de la busqueta i comença per treure o beure's els ous del niu, amb la naturalitat que en aquestes coses impera en la naturalesa. Després col·loca el seu ou —la femella només en fa un— en el niu envaït.

La busqueta és un animal tan distret i ingenu que no s'adona del canvi que li han fet. Amb la mateixa constància amb què hauria incubat els seus ous, la busqueta cova l'ou del cucut, fins que arriba el moment en què es produeix el tràgic descobriment. És quan la closca de l'ou es trenca i la busqueta veu aparèixer, en el seu niu, un animal estrany, negre, amb un bec enorme, una boca fenomenal

La busqueta alimentant la cria de cucut

i més gros que ella mateixa. Ha nascut un cucut més, gràcies a les atencions que, sense saber el que feia, li ha dedicat la busqueta.

Jo suposo que, davant d'aquesta immensa novetat, la busqueta queda veient visions i té un disgust de mort. Però passada la primera impressió, l'ocellet **s'esforça** per mantenir l'intrús maleït. S'hi esforça i ho aconsegueix, a base de fer hores extraordinàries i tot el que calgui.

I arriba un dia en què el cucut jove alça el vol, sense que es pugui arribar a saber amb precisió quins són, davant d'aquest fet, els sentiments de la busqueta.